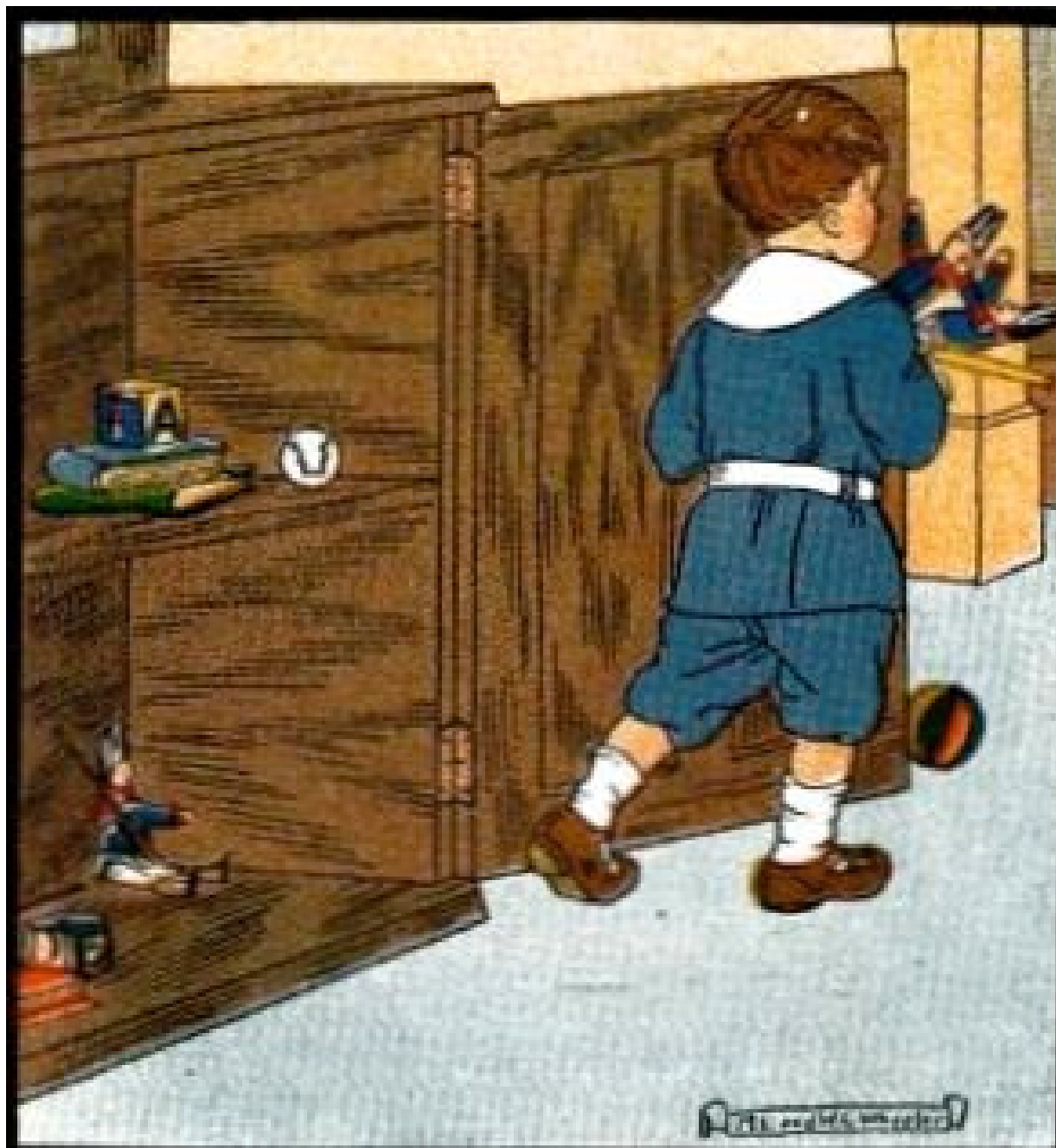

מלחמת חיילי העץ

מ.ל., וו.צ.והילר

חייל העץ הקטן היה בודד! שכחו
אותו!

זמן המשחקים נגמר וג'ימי לקח
את כל החיילים האחרים. היה
קשה, קשה מאוד להישכח
ולהישאר בפינה חשוכה של
הארון.

מובן, היו עוד צעצועים אחרים,
ספרים, כדורים וקוביות, אך אלה
לא נחשבו. הם לא יכלו לשאת
רובים ולצעוד.

הוא היה חייל קטן, אמיץ באמת.
אבל הארון היה גדול וחשור, ורק
חייל אחד בפנים.
לא פלא שחייל העץ הקטן הרגיש
מוזנח. לא פלא שהוא התייפח
"ג'מי! ג'מי! קח גם אותי! אני כה
בודד!"

אבל ג'ימי, כמו גם יתר חיילי העץ,
ישן כבר. כולם שכחו אותו, אפילו
הגור המנוקד שבחדר הילדים.
למעשה גם הוא כבר ישן.
"וי! וי! מה הוא יעשה?" יעשה?
ובכן, כמו כל חייל בודד אחר עשה
לפניו. הוא ישב ישר, הרובה
והחרב לצדו, ובכה עד שנרדם.

ואז.. קרה משהו. מחור שבקיר
יצא עכבר אפור קטן. כן, עכבר
קטן עם מסכה על הפנים ופנס
בידו. זה היה שודד! רק תחשבו!
הפנס נדלק והארון לא היה כבר
חשור. ואז העכבר בקטן הסתכל
סביב. עיניו השחורות הציצו הנה
והנה כדי לוודא שאיש לא רואה.

הוא הרגיש בחייל העץ הקטן,
במדים היפים שלו, כחולים
ואדומים, וקפץ בהפתעה. זנבו
התיישר, שפמו הארוך רעד.
"הי!" אמר "מה יש לנו כאן?"
הוא עצר ונעמד דום, מפחד
להתקרב.
אבל חייל העץ הקטן ישן בשקט,
לא זז ולא השמיע הגה. הוא
אפילו לא נחר, בכלל לא.

אתם יודעים שהעכברים תמיד
מחפשים משהו לאכול? וכאשר
ג'ימי אכל אחר הצהריים לחם
בריבה. טיפת ריבה נפלה על רגלו
של החייל. ועכשיו, כשהעכבר
התקרב, הוא הריח משהו מתוק
וטעים.

"סוכריות או עוגה" רחרח העכבר
האפור הקטן. הוא שם את פנסו
על הארץ. "אני מריח משהו טוב
ומתוק. הו! הו!" הוא שרק וניגש
לרגלו של החייל.

ואז נשך ברגלו של החייל ואכל
ממש חתיכה ממנה! באמת כך!
חתיכה גדולה, גדולה מאוד!

החייל התעורר. הוא נעמד ישר
כדי להבין מה קרה. אפילו חייל
קטן, אחרי תרגילים מעייפים של
יום שלם, לא יכול להמשיך לישון
כששודד בורח עם חתיכה מרגלו.
נכון?

העכבר במסכה השחורה נבהל!
הוא הסתובב ומהר, מהר זחל
חזרה לחור שלו.

"וי" אמר החייל הקטן "הוא עלול
לאכול את כל החיל! צריך ללכת
ולספר לקצין."

הוא חגר את חרבו והכתף את
הרובה שלו.

"הי!" אמר "השאירו את דלת
הארון פתוחה."

הוא קפץ כמו זיק למטה והחוצה
ועל רגלו הבריאה הלך ישר לחדר
הילדים. שם מצא את הקצין שישן
ונוחר בקול.

החייל תפס את הקצין בזרועו
והתחיל לנער בכוח. הוא ניער כך
עד שהקצין התעורר לגמרי
והתיישב ישר. ואז החייל הקטן
הצביע על רגלו הפצועה וסיפר על
ההרפתקה עם העכבר האפור.
ואכן, הרגל שלו הייתה להוכחה
טובה.

הוא היה חייל אמיץ, אך מראה
החור ברגלו גרם לו לבכות.

הקצין התרגז מאוד כששמע את
הסיפור. הוא דפק באגרוף ונהם!
"שכך אחיה!" קרא כשהביט על
רגלו של החייל ועל פניו הרטובים
מבכי "חייבים להתנקם!"
הוא נשבע שיהרוג את העכבר
האפור, קפץ מהמיטה, הניף את
חרבו וקרא למתופף ולחצוצרן.

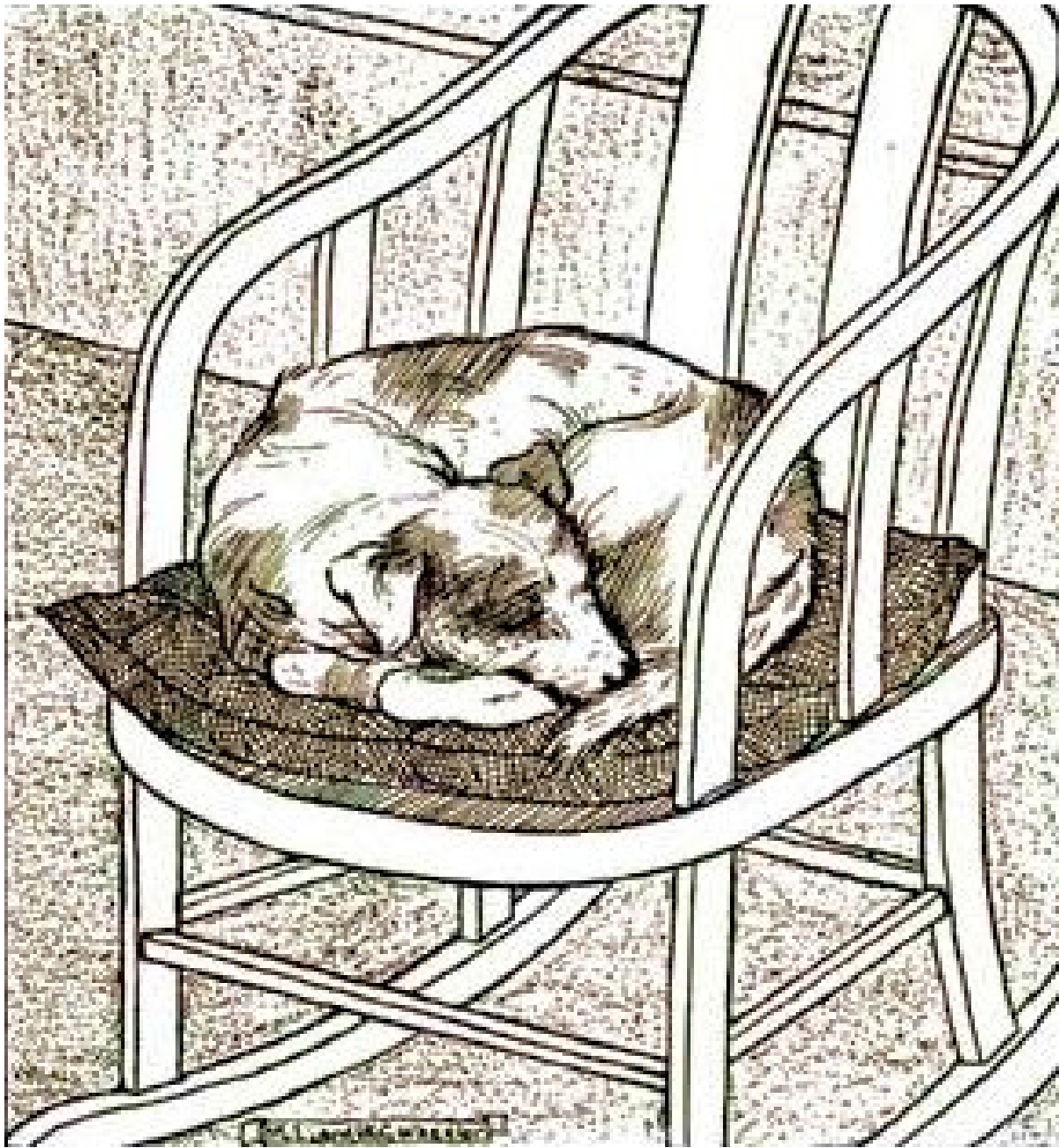
החצוצרן תקע לאות האזעקה.
צלילי החצוצרה נשמעו חזק וברור
בכל חדר הילדים. כל החיילים
התעוררו וקמו מיד. הקצין צעק
והמתופף תופף בתוף ותוך רגע
החיילים הסתדרו בשורות.

הם עמדו ישרים וזקופים במדיהם
כחולים ואדומים. הם עמדו כך
כשהקצין סיפר להם מעשה
בעכבר האפור.
ואז "לקרב! לקרב!" קרב הקצין
"לנקום את החבר שלכם!"
"הלאה לארון!" קרא "קדימה צעד!
ונתפוס את העכבר האפור חי או
מת!"

עם רובים על כתפיים החיילים
צעדו בקצב התוף דרך חדר
הילדים. הם הלכו ישר אל הארון,
עם הקצין שלהם בראש.
החייל הקטן עם חור ברגלו נשען
על הרובה, אך למרות הכאב אלך
אחריהם.

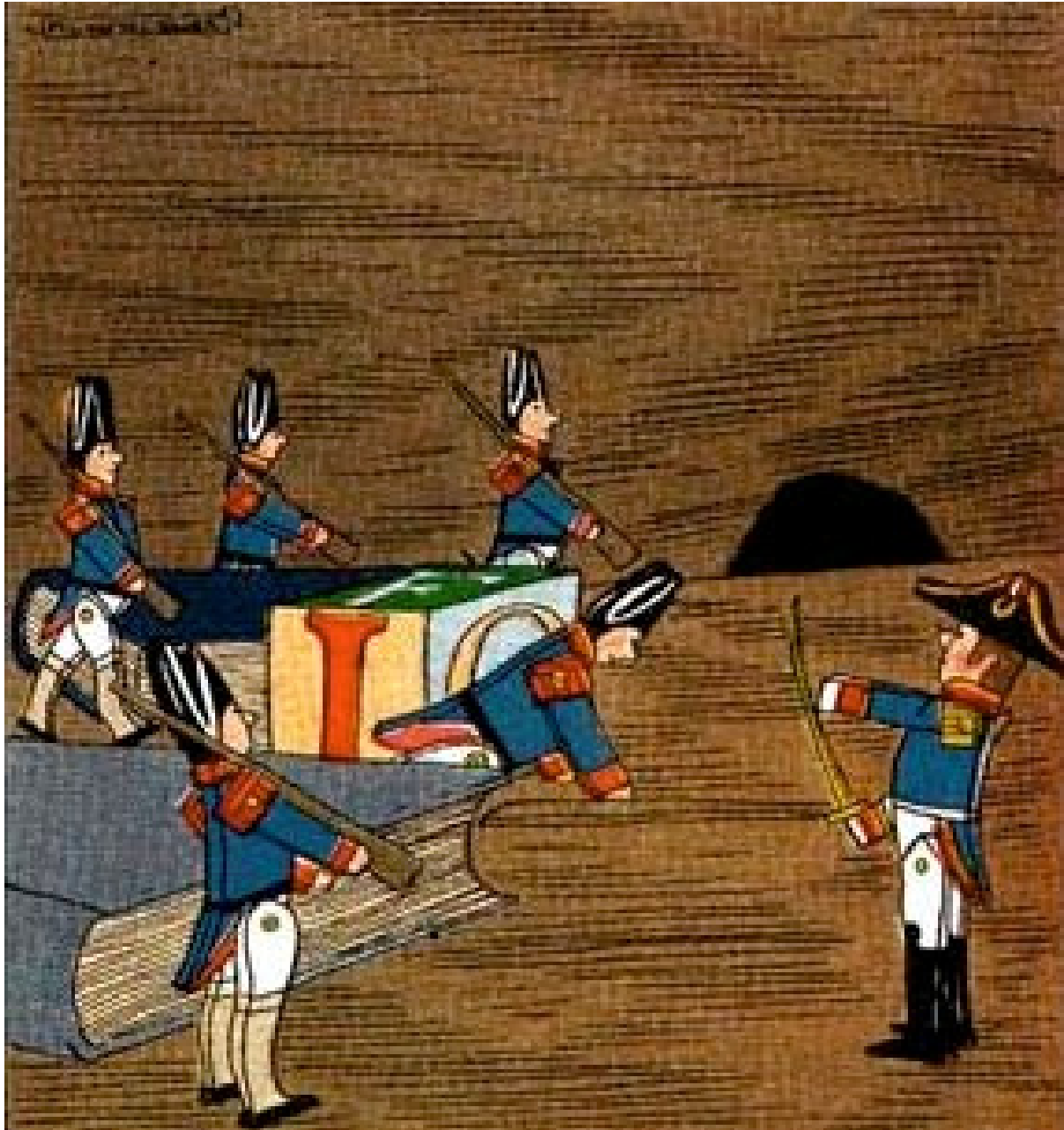
הגור המנוקד ישן בינתיים מכורבל
בכסא הנדנדה של ג'ימי. הוא שכב
בתרדמה עמוקה על הכרית
האדומה. בשינה עמוקה חלם על
אויבו החתול השחור, שחי בבית
השכן.

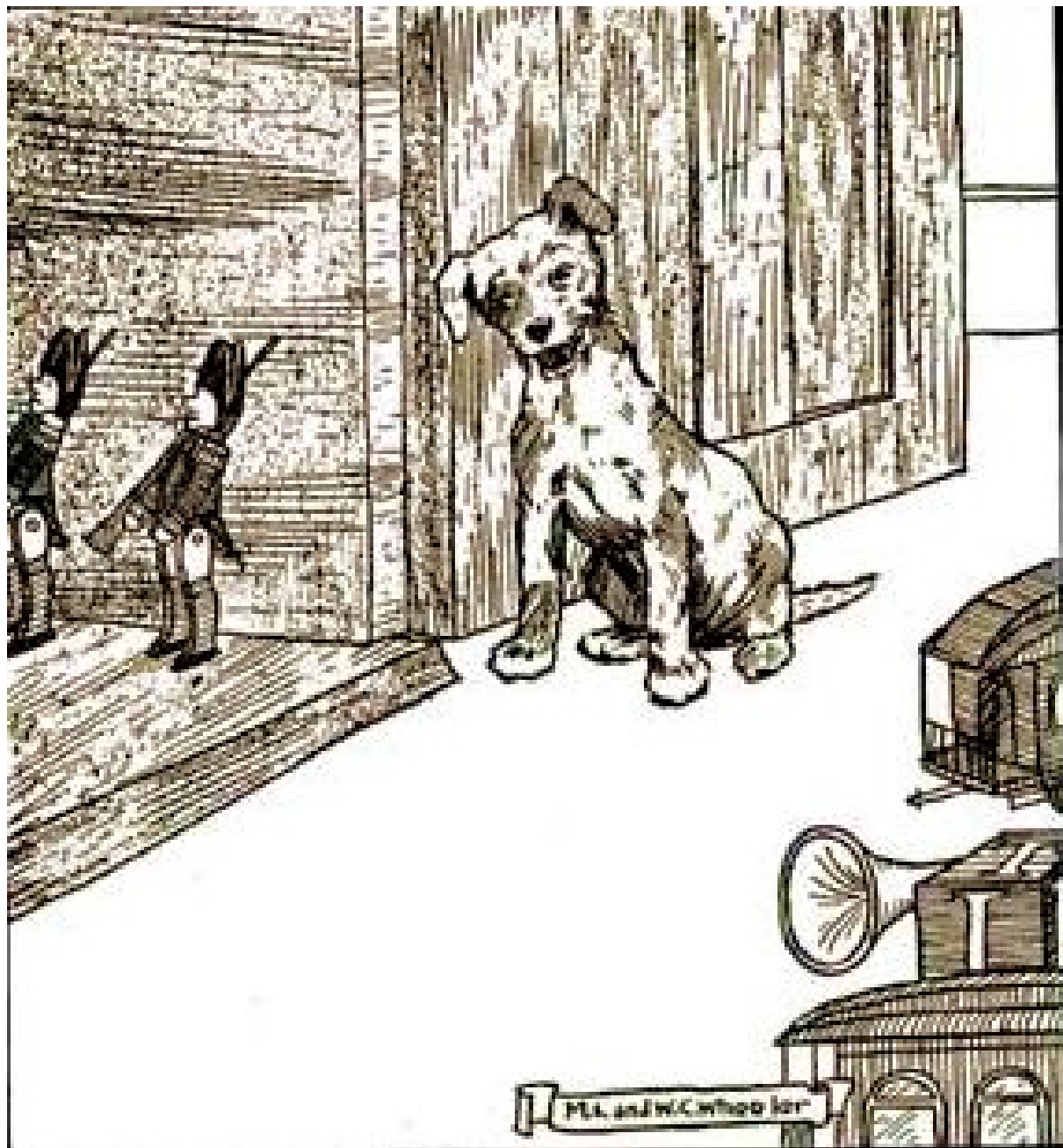
מובן שהרעש העיר אותו. אפילו
גור קטן לא יכול להמשיך לישון
כשחצוצרות מנגנות ותופים
מתופפים וחיילים צועדים בסך.
"מה קורה כאן! איזה רעש!" תמה
הגור "משהו מוזר קורה" חשב
כשראה את החיילים הצועדים.
"זה משהו מעניין. אני חייב
להצטרף."

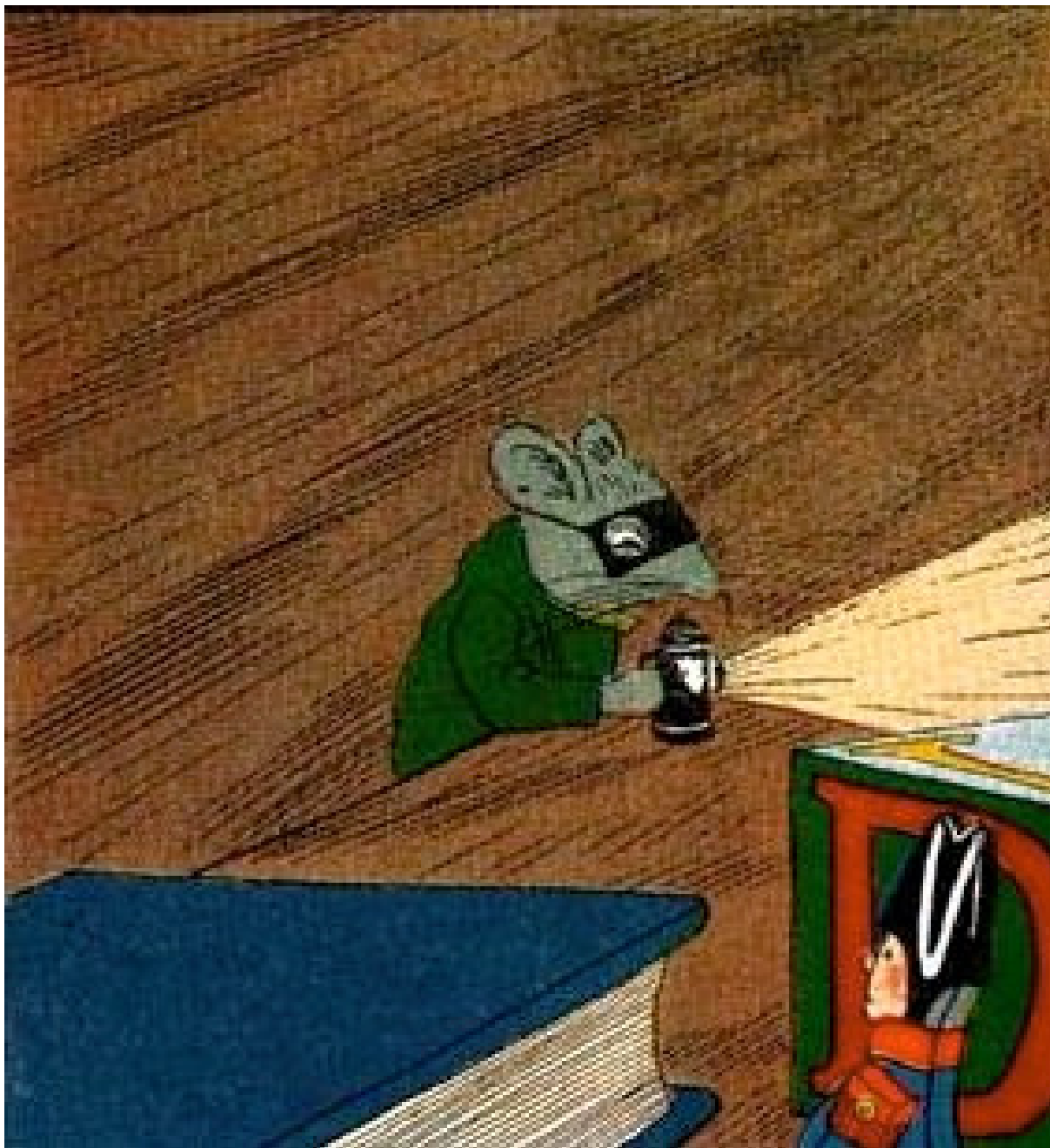
הוא קפץ מהכסא ורץ אחרי
החייילים. זנבו התנענע ואוזניו
טפחו אך הוא השתדל שלא
ירגישו בו. הוא היה חכם ולא רצה
שיגרשו אותו.

"יפה!" קרא הקצין כשהחיילים
הגיעו לארון "כולם כאן. לא רואים
את האויב! עכשיו תסתתרו אחרי
הספרים והקוביות ונחכה לו!"
ומיד כל החיילים כאילו נעלמו. לא
ניתן היה לראות אף אחד, אפילו
לא את החייל עם חור ברגלו.
אחרי כל קוביה או ספר הסתתר
חייל קטן.

הגור שהלך אחרי החיל ראה את
הכל. הוא נעצר ונעמד מיד אחרי
דלת הארון.
"הו! זה מעניין" הוא חשב בשקט.
הוא השתדל שלא ירגישו בו. לא
הניע את זנבו ולא הוציא הגה
כשהחיילים הסתתרו.

במשך ה-ר-ב-ה, ה-ר-ב-ה זמן,
כמעט שתי דקות, לא נשמע כל
צליל מהארון. כולם חיו. כולם
הביטו ישר לפניהם.
"אהא!" נשם הקצין כשרשרוש
חלש נשמע פתאום. "אהא!" הוא
לחש כאשר אף אפור קטן ושפם
ארוך הופיעו בחור שבקיר.
אך אף חייל לא זז. אפילו הגור
עצר את נשמתו וחיכה.

לאט, לאט, לאט מאוד יצא העכבר
הקטן מהחור.

לחיילים היה קשה לחכות, אבל
בסוף ראו את השודד האפור, עם
המסכה עדיין על פניו. כן, כולו
היה כבר בחוץ, ורק קצה זנבו
נשאר עוד בחור. פק! נדלק הפנס
שבידו.

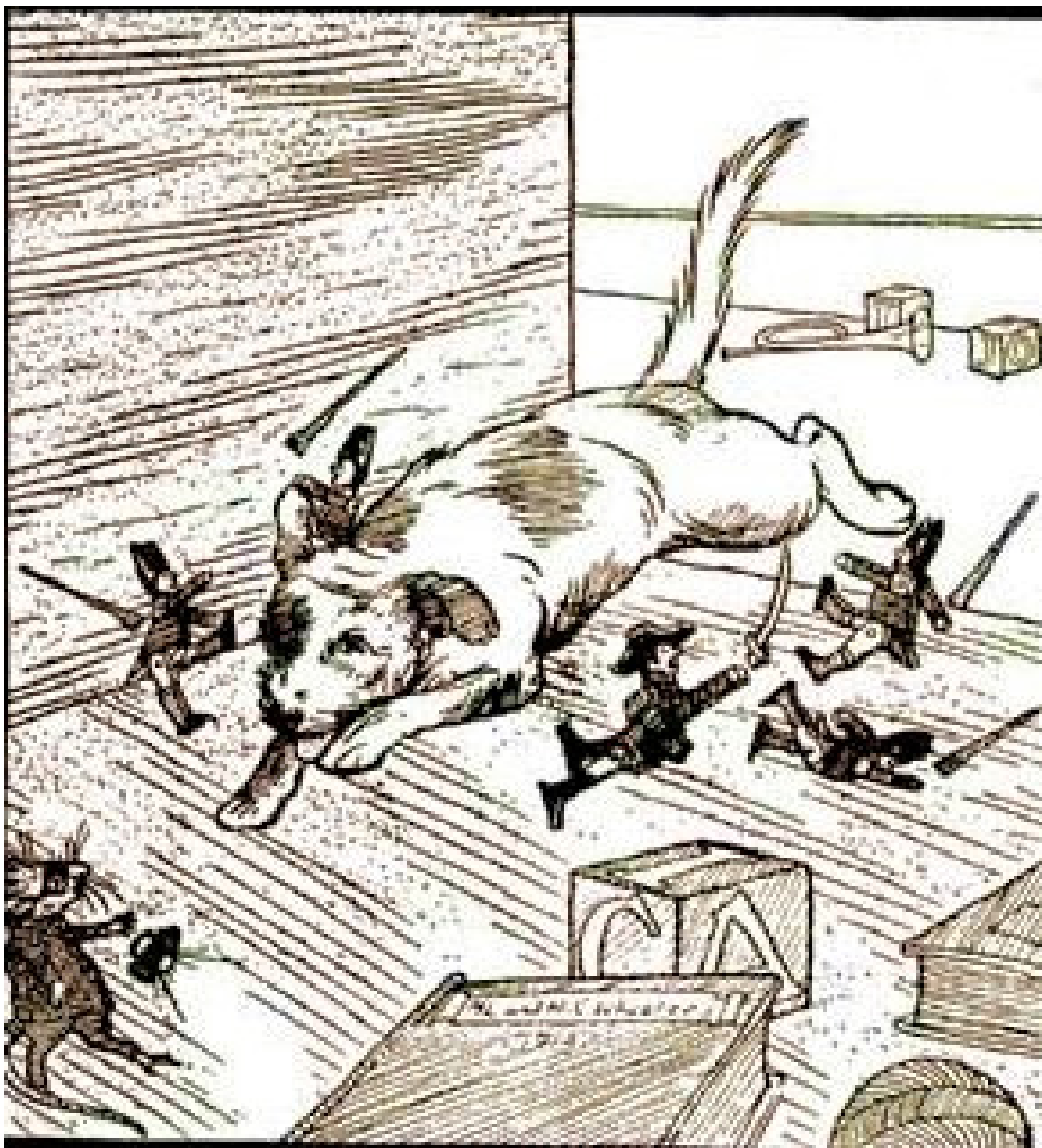
העכבר האפור הקטן עמד שם,
עם פנס דולק, והביט סביב.

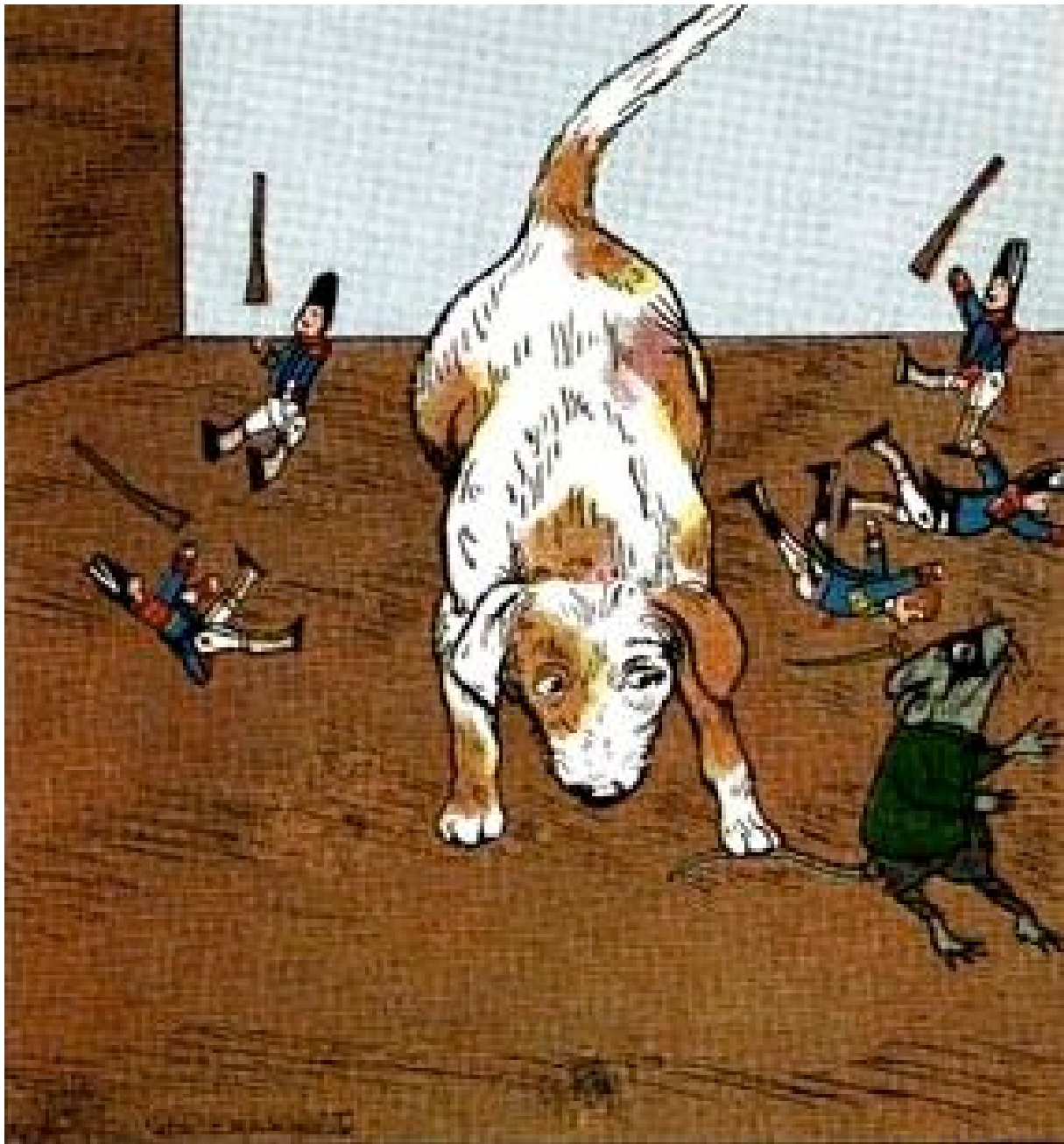
הוא עמד מאוד בשקט וחיפש את
החייל עם הרגל הטעימה. הוא
הביט סביב, אך לא יכול היה
לראות את החייל. הוא רחרח
ורחרח, אך לא הרגיש כל ריח של
ריבה.

"וי!" צפצף העכבר האפור הקטן
"זה באמת מוזר! האם רק
חלמתי?"

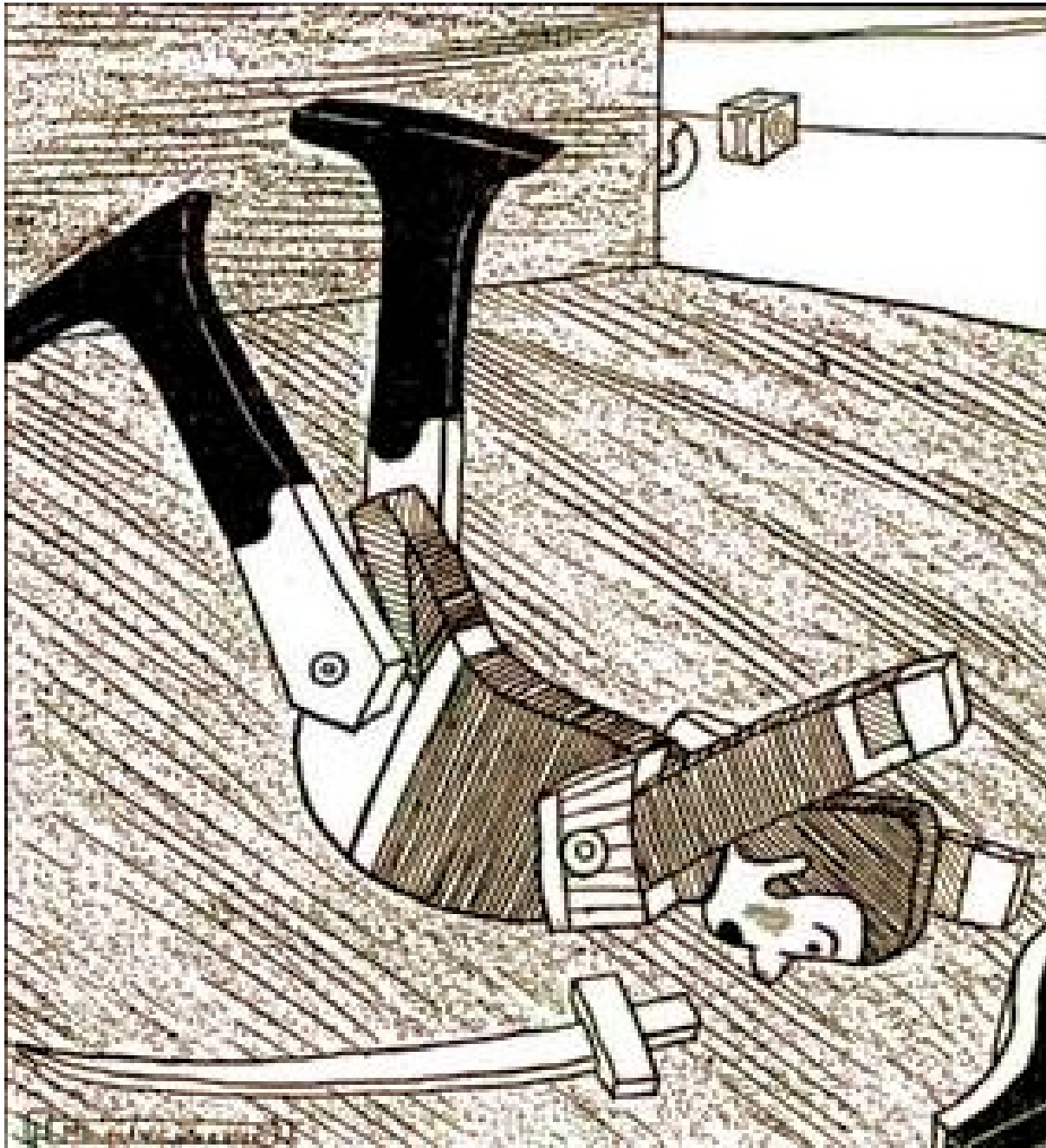
ובאותו רגע רעש איום הרעיד את
כל הארון ...

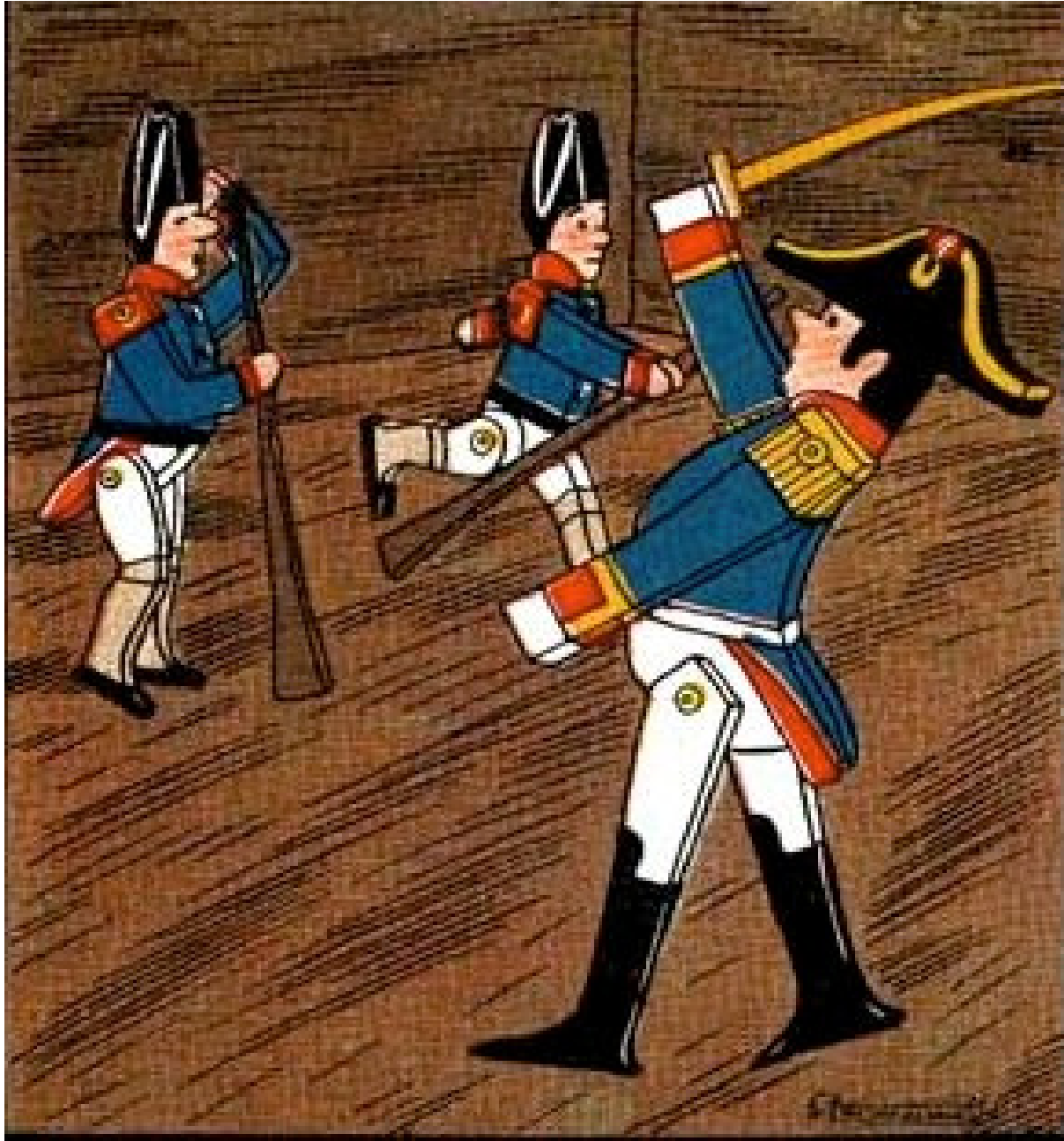
"קדימה!" קרא הקצין "לתקוף!"
"כן, לתקוף!" קרא גם הגור וקפץ
על העכבר. הכל שעמד בדרכו
התחיל להתעופף לצדדים.
חיילים, רובים, חרבות.
השודד הקטן המופתע רק מצמץ
בעיניו השחורות ועמד בלי לנוע.
באמת מהומה גדולה קמה בארון!

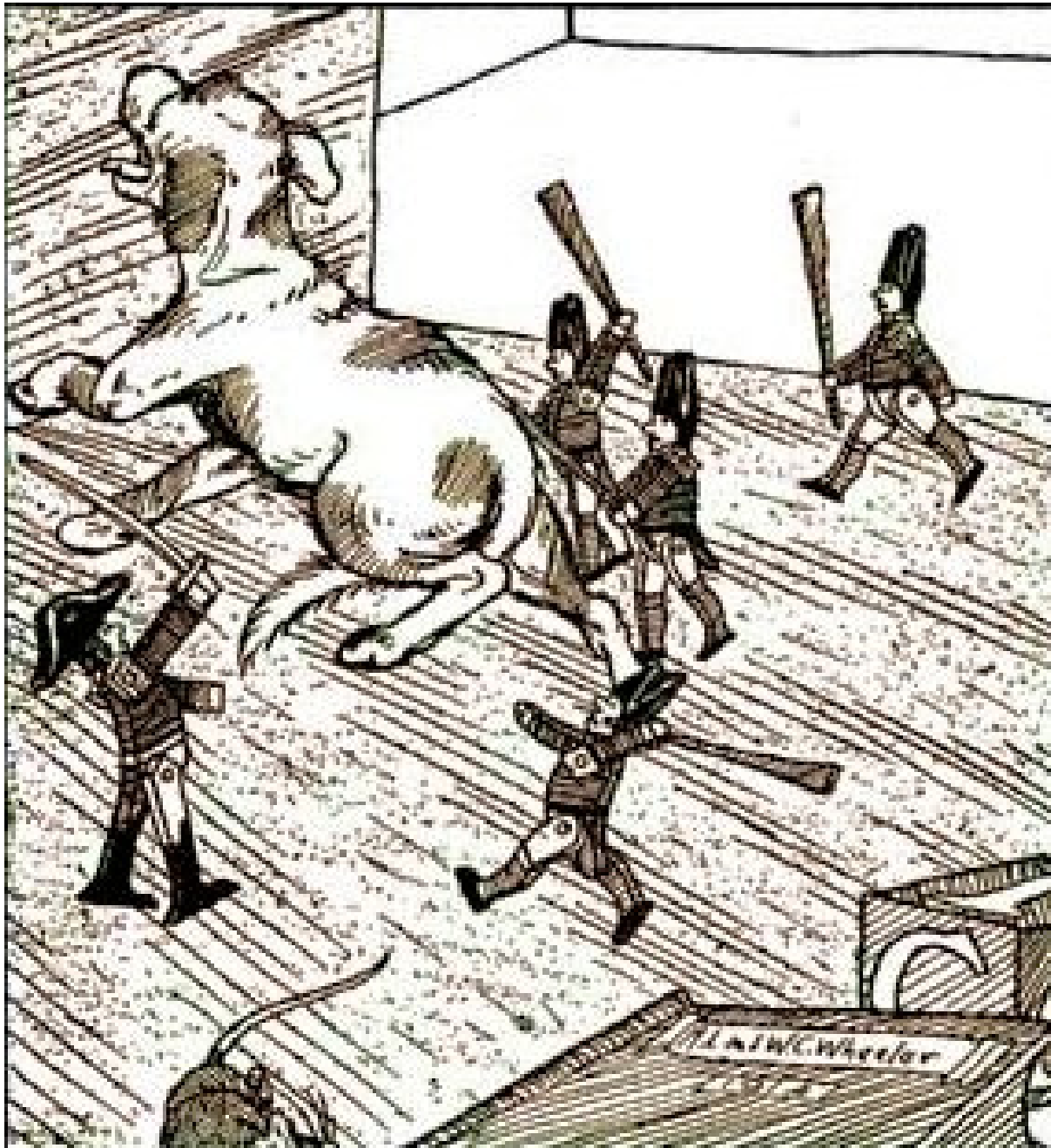
הגור תפס את העכבר בכפותיו
והחזיק אותו חזק. הוא נענע
בזנבו ונבח בכוח.
"הי!" אמר "זה יותר משעשע
מאשר רדיפה אחרי חתולים סביב
עצים. הידד! אני אוהב את
הצבא!"

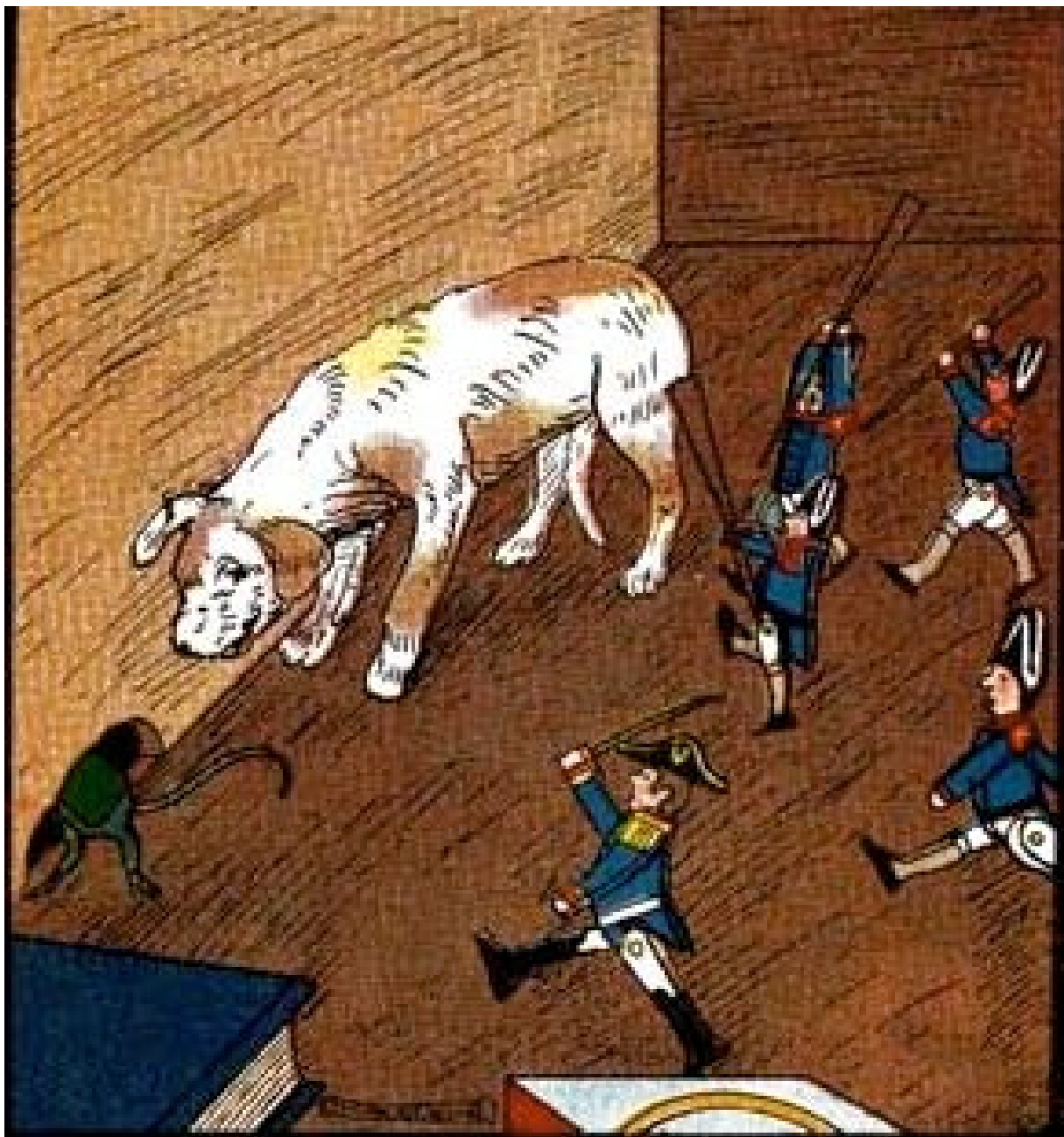
אבל בריצה שלו הגור הפיל את
כל החיילים. בקפיצתו הרעיד את
הארון וכל החיילים התפזרו על
הרצפה. אף אחד לא נשאר עומד.
הקצין האמיץ נפל על אפו. הוא
איבד את כובעו, הוא איבד את
חרבו. ולא נעים לומר, אבל הוא
גם איבד את סבלנותו וקילל את
הגור.

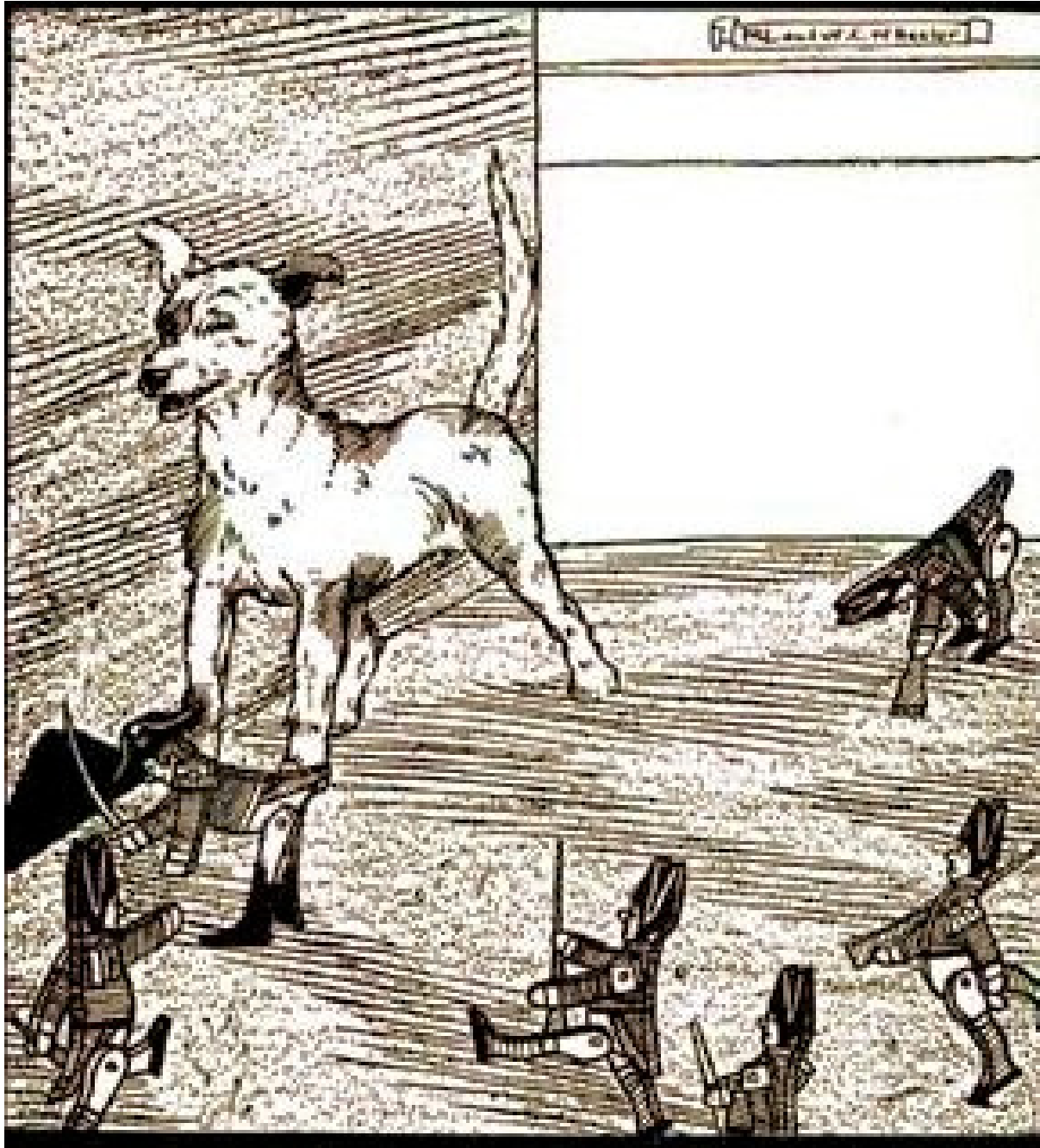
אבל הקצין היה חייל לדוגמה. הוא
מצא את סבלנותו שלא נאבדה
ממש, אלה רק נשמטה ממנו. הוא
שפשף את אפו ואמר "הו, האף
שלי ניצל. הוא לא שבור. לא, הוא
אפילו לא סדוק."
ואז קפץ על רגליו וציווה להתקיף
את הגור.
"חיילים לקרב!" קרא "לקרב!"

לקריאתו קמו כל החיילים, הרימו
את הרובים והחרבות והתאספו
ליד הקצין שלהם מוכנים לקרב.
"לתקוף!" קרא הקצין. וכאיש אחד
כל החיילים התקיפו את הגור
המנוקד.
"בום! בום!" נשמעו הרובים.
החרבות הונפו אל על.
"וואוו! וואוו!" נהם הגור.

מיד התחילו ליפול מכות חזקות
על הגור המנוקד. רעש הקרב היה
איום. אף אחד לא חשב כבר על
השודד האפור.
"וי!" קרא הגור שניסה לגונן
בכפותיו על פניו.
"היי, היי" שרק העכבר האפור
הקטן שתוך שניה השתחרר
מכפותיו של הגור וברח לחור שלו.

הגור רץ אחרי העכבר. הקרב
נפסק מהר כפי שהתחיל.
"השודד! השודד! אחריו!" קרא
הקצין "אחריו!"
החייילים רצו אל החור שבקיר, אך
שם כבר לא נראה עיניים שחורות
ולא שפם דקיק ארוך.
העכבר האפור הקטן, עם המסכה
על פניו, נעלם כלא היה.

הגור הביט על הקצין. הקצין הביט
על הגור. ומה עכשיו?
התופים תופפו לנסיגה, כמובן.
והגור חזר נבוך לחדר הילדים, עם
כל החיל אחריו, צועדים בעצב.

"זה לא בשבילי!" אמר העכבר
האפור הקטן שישב תחת הרצפה
"צריך ללכת מכאן. אשכור דירה
בסככה שבשכנות. לא, אינני אוהב
לגור בשכנות קרובה מדי עם
החייילים ועם הגור הזה."
הוא ארז את מזוודתו ולפנות בוקר
עזב בשקט. נכון, לא רחוק
מהסככה השכנה גר גם החתול
השחור, אבל זה כבר סיפור אחר.

P10